

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 228/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. E. B., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom generálneho prokurátora Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. XV/3 Spr 280/11 a jeho prípisom zo 4. januára 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. E. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2012 doručená sťažnosť JUDr. E. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom generálneho prokurátora Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. XV/3 Spr 280/11 a jeho prípisom zo 4. januára 2012.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol 24. júna 2010 a 7. júla 2010 „zaistený policajnou hliadkou podľa § 19 ods. 1 písm. b) zák. 171/1993. V oboch prípadoch, po prevoze na útvar PZ, bol vyzvaný, aby si vybral šnúrky z topánok a bol uzamknutý v cele.“

Dňa 18. mája 2011 nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie Obvodného úradu B. (ďalej len „obvodný úrad“) č. ObU-BA-OVVS3-2011/04484, 04485, 04384 Pr-1843, 1844, 1701/1-10-L.G./V19 z 15. apríla 2011 týkajúce sa podozrenia zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorých sa mal sťažovateľ dopustiť pri zásahoch polície 24. júna 2010 a 7. júla 2010 s tým, že mal policajtom vulgárne nadávať. Obvodný úrad predmetným rozhodnutím konanie o priestupkoch zastavil, pretože skutky o ktorých sa konalo, nie sú priestupkami.

Sťažovateľ v súvislosti s postupom polície podal 17. februára 2011 trestné oznámenie, ktoré bolo uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby ČVS: SKIS-178/IS-1-V-2011 z 24. mája 2011 odmietnuté, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Sťažovateľ proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť, o ktorej rozhodol prokurátor Vojenskej obvodnej prokuratúry (ďalej len „obvodná prokuratúra“) uznesením sp. zn. OPn 425/11 zo 7. júla 2011 tak, že sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol, pretože nie je dôvodná.

Sťažovateľ podal 19. augusta 2011 podnet na preskúmanie postupu prokurátora obvodnej prokuratúry. Prokurátor Vyššej vojenskej prokuratúry v T. (ďalej len „vyššia vojenská prokuratúra“) podnet sťažovateľa ako nedôvodný odložil, o čom sťažovateľa informoval prípisom č. Vn 223/11-6 z 30. septembra 2011. Sťažovateľ podal 23. novembra 2011 opakovaný podnet na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), ktorá sa stotožnila so stanoviskom vyššej vojenskej prokuratúry, o čom upovedomila sťažovateľa prípisom č. XV/3 Spr 280/11-13 zo 4. januára 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol:

„Počas zaistenia policajti zneužili oprávnenia podľa týchto ustanovení. Sťažovateľa neumiestnili do cely policajného zaistenia, ale uzamkli do inej, zamrežovanej miestnosti. Tým intenzívnejšie a v rozpore so zákonom zasiahli do sťažovateľových základných práv a slobôd. Najmä do osobnej slobody a práva vlastníť majetok.

V právnom poriadku neexistuje zákonné ustanovenie, ktoré by oprávňovalo zaistenú osobu umiestniť do miestnosti pre predvedené osoby a predtým jej prikázať vybrať si šnúrky z topánok. ...

Rozhodnutie Obvodného úradu v B. č. ObU-BA-OVVS3-2011/04484, 084485, 04384 Pr-1843,1844,1701/1-10-L.G./V19 zo dňa 15. 4. 2011 je však dôkazom, že údajné skutky sťažovateľa, nie sú priestupkom. Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 písm. k) zák. 171/1993 plní Policajný zbor aj úlohu odhaľovať priestupky. To znamená, že príslušníci Policajného zboru vedia rozoznať, ktoré konanie je priestupkom a ktoré nie je. Je teda nesporné, že zakročujúci policajti vedeli, alebo mohli a mali vedieť, že sťažovateľ sa nedopustil priestupku a vedeli, že miestnosť, do ktorej ho zamykajú, nie je celou policajného zaistenia. Postupovali teda vedome, iniciatívne a v rozpore so zákonom. Tieto skutočnosti nasvedčujú, že konali v úmysle sťažovateľa ponižit'. ...

Skutočnosti, ktoré sťažovateľ uvádzal v trestnom oznámení neboli orgánmi činnými v trestnom konaní riadne zistené. Tie, ktoré boli zistené, neboli správne posúdené. Postup policajtov bol nesprávne vyhodnotený ako zákonný a preto úmysel nebol preskúmaný. Generálna prokuratúra sa s postupom orgánov činných v trestnom konaní stotožnila.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Postupom Generálneho prokurátora uvedeným v liste XV/3 Spr 280/11-13 zo dňa 4. 1. 2012 bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané zadostučinenie vo výške 10 000,- Eur, slovom: desaťtisíc Eur.“

Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil sťažovateľ takto:

„Tým, že trestné oznámenie sťažovateľa bolo odmietnuté ostal postup policajtov posúdený ako zákonný. Jedná sa však o postup nezákonný, ktorým bola porušená osobná sloboda sťažovateľa, jeho právo vlastniť majetok a právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti a osobnej cti. Generálna prokuratúra považuje postup policajtov tiež za zákonný a tým sú uvedené práva sťažovateľa naďalej ohrozované a je porušené právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivý proces. Preto, až do doby, kým nebude postup policajtov vyhlásený za nezákonný, nebude vyvodená zodpovednosť a môže sa kedykoľvek zopakovať. To sťažovateľ pociťuje ako ujmu a preto žiada zadosťučinenie v peniazoch.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer (napr. IV. ÚS 62/08).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podľa § 31 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého

konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 33 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor je povinný vybaviť podnet do dvoch mesiacov od jeho podania. V odôvodnených prípadoch rozhodne o predĺžení tejto lehoty bezprostredne nadriadený prokurátor (§ 53 ods. 1).

Podľa § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre prokurátor upovedomí podávateľa podnetu v lehote ustanovenej v odseku 1 o spôsobe vybavenia podnetu. V rovnakej lehote upovedomí podávateľa podnetu o predĺžení lehoty na jeho vybavenie.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné na posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, či sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 35 ods. 3 zákona o prokuratúre ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným spôsobom sa takýmto podnetom, resp. opakovaným podnetom zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu, resp. opakovanému podnetu vyhovel (m. m. napr. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhoví podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. XV/3 Spr 280/11 a jej prípisom zo 4. januára 2012 v súvislosti s preskúmaním jeho opakovaného podnetu z 22. novembra 2011. Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie jej opodstatnenosti vychádzajúc pritom z námietok, ktoré sťažovateľ v nej proti postupu generálnej prokuratúry formuloval.

Sťažovateľ svoj opakovaný podnet z 22. novembra 2011 podal osobne na generálnej prokuratúre 23. novembra 2011. Prokurátor generálnej prokuratúry vybavil opakovaný podnet sťažovateľa prípisom č. k. XV/3 Spr 280/11-13 zo 4. januára 2012, v ktorom uviedol:

„Generálnej prokuratúre... bol 23. 11. 2011 doručený Váš opakovaný podnet, ktorým ste prejavili nespokojnosť s postupom prokurátora Vyššej vojenskej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. Vn 223/11.

Na základe tohto podnetu som preskúmal postup prokurátora v označenej veci ako aj vo veci vedenej na Vojenskej obvodnej prokuratúre B. pod sp. zn. OPn 425/11 avšak nezistil som dôvody na zmenu stanoviska prokuratúry, ktoré Vám bolo oznámené listom č. Vn 223/11-6 z 30. 9. 2011 a s ktorým sa stotožňujem.

Rozhodnutie prokurátora Vojenskej obvodnej prokuratúry B. sp. zn. OPn 425/11 zo dňa 7. 7. 2011, ktorým bola zamietnutá Vaša sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru o odmietnutí veci považujem za vecne správne a dostatočne odôvodnené s poukazom na príslušné ustanovenia Trestného zákona a Trestného poriadku.

Váš následný podnet, ktorým ste vyjadrili nespokojnosť s vyššie označeným uznesením prokurátora vybavoval nadriadený prokurátor podľa ustanovenia § 31 až 36 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 153/2001 Z. z.).

Povinnosťou prokurátora pri vybavovaní podnetu je v zmysle § 35 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre prešetriť všetky okolnosti rozhodné pre posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného predpisu a zároveň zistiť, či sú splnené podmienky na vykonanie niektorého z opatrení na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorých vykonanie zákon umožňuje. V právnom hodnotení veci je prokurátor viazaný ústavou a zákonmi, preto nemusí akceptovať dôvody uvedené v podnete.

Ďalšou povinnosťou prokurátora podľa § 33 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. je upovedomiť podávateľa podnetu o spôsobe vybavenia veci.

Prokurátor Vyššej vojenskej prokuratúry T. pri vybavovaní veci vedenej pod sp. zn. Vn 223/11-6 z 30. 9. 2011 Vás upovedomil o odložení podnetu. Samotná skutočnosť, že prokurátor dospel k inému záveru ako ste vyslovili vo svojom podnete neznamená postup, ktorý je v rozpore so zákonom.

Poznamenávam, že rozhodnutie o Vašom zaistení bolo preskúmané i Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky netrestným odborom, pričom Váš opakovaný podnet bol odložený, o čom ste boli vyrozumení listom č. VI/2 Gd 52/11-5 z 29. 4. 2011.

Týmto vyrozumením považujem Váš opakovaný podnet za vybavený a zároveň Vás upozorňujem, že podľa § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. ďalšie podnety v tejto veci bude prokurátor vybavovať len keď budú obsahovať nové skutočnosti.“

Prokurátor generálnej prokuratúry sa stotožnil s vybavením podnetu sťažovateľa prokurátorom vyššej vojenskej prokuratúry, ktorý bol sťažovateľovi oznámený v prípise č. k. Vn 223/11-6 z 30. septembra 2011. Prokurátor vyššej vojenskej prokuratúry v predmetnom prípise uviedol:

«... dospel som k záveru, že v postupe prokurátora VOP B. pri rozhodovaní o Vašej sťažnosti zo dňa 06. 06. 2011 nedošlo k porušeniu zákona, resp. iného všeobecne záväzného právneho predpisu. Predovšetkým je potrebné uviesť, že v tomto konaní som sa zaoberal iba skutkovými okolnosťami zo dňa 24. 06. 2010 a 25. 06. 2010... Skutkové okolnosti zo dňa 07. 07. 2011 boli predmetom preskúmania v samostatnom trestnom konaní... Okolnosti zaistenia Vašej osoby podľa § 19 ods. 1 písm. b) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“), ako aj umiestnenie Vašej osoby do miestnosti pre predvedené osoby nie je možné považovať za spáchanie trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a ani žiadneho iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona, pretože zo strany zakročujúcich a službukonajúcich príslušníkov PZ išlo o výkon práva a povinnosti podľa § 28 ods. 1 Trestného zákona, teda o okolnosť vylučujúcu protiprávnosť činu. V tomto konaní o podnete ste nepredložili Rozhodnutia Obvodného úradu v B., na základe ktorých ste údajne nemali byť uznaný vinným zo spáchania priestupkov zo dňa 24. 06. 2010, avšak aj napriek tejto okolnosti nebola žiadnym spôsobom vyvrátená relevantnosť podozrení zo spáchania priestupkov podľa § 47 ods. 1 písm. a), § 49 ods. 1 písm. a), písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. ... V inkriminovaný deň teda existovali podozrenia zo spáchania uvedených priestupkov, existovala dôvodná obava, že v ich páchaní budete pokračovať, resp. neupustili ste od protiprávneho konania a preto ste boli zaistený podľa § 19 ods. 2 písm. b) zákona o Policajnom zbore. Ohľadom umiestnenia Vašej osoby do zamrežovanej miestnosti pre predvedené osoby uvádzam, že v tejto ste boli umiestnený na čas nevyhnutne potrebný na vykonanie úkonov v súvislosti so zaistením Vašej osoby (príprava rozhodnutia podľa § 19 ods. 2 zákona o Policajnom zbore, spísanie záznamov o podaní vysvetlenia

podľa § 60 ods. 2 citovaného zákona). Doba zaistenia nesmie presiahnuť 24 hodín, k čomu ani nedošlo. Pokiaľ službukonajúci príslušník PZ na stálej službe príslušného policajného útvaru nerozhodne o umiestnení zaistenej osoby do cely policajného zaistenia podľa § 42 ods. 1 zákona o Policajnom zbore, je potrebné voči takejto zaistenej osobe vykonať také opatrenia, aby nedošlo k úteku zaistenej osoby, resp. aby zaistená osoba neohrozovala seba a ostatných a pod. Z uvedeného dôvodu považujem umiestnenie Vašej osoby do tzv. miestnosti pre predvedené osoby za plne legitímne, pričom v tejto miestnosti ste boli umiestnený najmä preto, lebo bolo potrebné vykonať procesné úkony na riadne zistenie a objasnenie podozrenia zo spáchania priestupkov. V čase od 01.25 h do 01.55 h ste podľa § 60 ods. 2 zákona o Policajnom zbore podali vysvetlenie a o 02.15 h ste boli zo zaistenia podľa § 19 ods. 5 zákona o Policajnom zbore prepustený. Zdôrazňujem, že v danom čase ste boli zaistený, teda boli ste legitímne obmedzený na osobnej slobode, pričom pokiaľ by nedošlo k Vášmu prepusteniu na slobodu, museli by ste byť umiestnený do cely policajného zaistenia podľa § 42 ods. 1 zákona o Policajnom zbore, alebo by ste boli odovzdaný orgánom činným v trestnom konaní, resp. inému príslušnému orgánu v zmysle § 19 ods. 4 zákona o Policajnom zbore, k čomu však nedošlo. Dobu obmedzenia Vašej osobnej slobody považujem za primeranú a v súlade so zákonom. Ohľadom odobratia šnúrok z topánok uvádzam, že toto je možné urobiť aj na základe ust. § 2 ods. 1 písm. a) zákona o Policajnom zbore, na základe ktorého Policajný zbor spolupôsobí pri ochrane života, zdravia a bezpečnosti osôb, pričom šnúrky do topánok možno považovať za predmet, s ktorým je možné urobiť útok proti ľudskému telu dôraznejším, napr. je možné použiť ich na škrtenie osoby inej ale aj vlastnej, teda z bezpečnostných dôvodov za opory citovaného ustanovenia zákona o Policajnom zbore považujem odobratie šnúrok z Vašich topánok za legitímne.

Pre doplnenie uvádzam, že skutkovými okolnosťami zo dňa 24. 06. 2010 sa zaoberalo aj Krajské riaditeľstvo PZ v B. v konaní podľa zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach, pričom Vaša sťažnosť bola v uvedenej časti vyhodnotená ako neopodstatnená. Pokiaľ ide o pojem predvedenie, ktorý použil prokurátor VOP B. v odôvodnení uznesenia podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, tak k tomu uvádzam, že tento pojem je nesprávny, v uvedený deň ste boli zaistený, ako som už vyššie uviedol. Na uvedený nedostatok bude prokurátor VOP B. upozornený. Táto nezrovnalosť však nemá žiadny význam pre zákonnosť a opodstatnenosť uvedeného uznesenia.

Na základe vyššie uvedených skutočností som Váš podnet ako nedôvodný odložil bez potreby prijatia prokurátorského oprávnenia.»

Z citovaného vyplýva, že generálna prokuratúra sa s podaním sťažovateľa z 22. novembra 2011 zaoberala spôsobom, ktorý ustanovuje zákon a po vecnej stránke sa stotožnila s právnymi názormi, ktoré vo veci sťažovateľa vyslovila vyššia vojenská prokuratúra (a aj obvodná prokuratúra).

Ústavný súd dospel k záveru, že právne názory vyššej vojenskej prokuratúry, o ktoré sa opiera aj generálna prokuratúra, sú vzhľadom na konkrétne okolnosti veci z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné.

Ústavný súd považoval za potrebné poukázať aj na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, IV. ÚS 456/2010). Sťažovateľ nemá ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo vznesené obvinenie proti označenej osobe, a toto právo nemožno odvodiť ani z niektorého z iných ústavou garantovaných práv, preto nemohlo postupom generálnej prokuratúry (ani podriadených prokuratúr) dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že v trestnom konaní nebolo vznesené obvinenie proti konkrétnej osobe a trestné oznámenie bolo odmietnuté. Sťažovateľovi zo základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyplýva iba právo, aby sa orgány činné v trestnom konaní jeho oznámením o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, zákonným spôsobom zaoberali (III. ÚS 261/05, IV. ÚS 456/2010).

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. XV/3 Spr 280/11 a jej prípisom zo 4. januára 2012 po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri

predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2012